

ROZSUDEK SOUDU (pátého rozšířeného senátu)

19. září 2006 *

Ve věci T-166/01,

Lucchini SpA, se sídlem v Brescia (Itálie), zastoupená G. Vezzolim a G. Belottim,
advokáty,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené V. Kreuzitzem a V. Di Buccim, jako
zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejímž předmětem je zrušení článku 1 rozhodnutí Komise 2001/466/ESUO ze dne 21. prosince 2000 (Úř. věst. 2001, L 163, s. 24) v rozsahu, v němž prohlašuje státní podporu ve výši 13,5 miliard ITL (6,98 milionů eur), kterou Itálie zamýšlí poskytnout ocelářskému podniku Lucchini SpA, za neslučitelnou se společným trhem,

* Jednací jazyk: italština.

SOD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
(pátý rozšířený senát),

ve složení P. Lindh, předsedkyně, R. García-Valdecasas a J. D. Cooke, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 18. března 2004,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

- 1 Podle článku 4 UO:

„Se společným trhem uhlí a oceli se považují za neslučitelné, a proto touto smlouvou uvnitř Společenství zakázané:

[...]

- c) subvence nebo podpory poskytované státy nebo zvláštní poplatky jimi ukládané v jakékoli formě;

[...]"

A – Kodex podpor ocelářskému průmyslu

2 Aby Komise odpověděla na požadavky restrukturalizace ocelářského odvětví, zavedla, opírajíc se o ustanovení článku 95 ESUO, od začátku 80. let režim Společenství povolující poskytování státních podpor ocelářskému průmyslu v určitých taxativně uvedených případech. Tento režim byl předmětem následných úprav s cílem čelit konjunkturálním obtížím ocelářského průmyslu. Postupně po sobě přijatá rozhodnutí v tomto ohledu jsou obecně nazývána „kodexy podpor ocelářskému průmyslu“.

3 Rozhodnutí Komise č. 2496/96/ESUO ze dne 18. prosince 1996, kterým se zavádějí pravidla Společenství pro podpory ocelářskému průmyslu (Úř. věst. L 338, s. 42, dále jen „kodex“), je šestým kodexem podpor ocelářskému průmyslu, použitelným od 1. ledna 1997 do 22. července 2002. Kodex definuje podmínky, za kterých mohou být podpory ocelářskému průmyslu financované členskými státy, územními samosprávnými celky nebo ze státních prostředků považovány za slučitelné s řádným fungováním společného trhu.

4 Podle ustanovení článku 1 kodexu:

„1. Podpory ocelářskému průmyslu [...] financované členskými státy [...], mohou být považovány za podpory Společenství, a proto za slučitelné s řádným fungováním společného trhu jen tehdy, když vyhovují ustanovením článků 2 až 5.

[...]

3. Podpory, na které se vztahuje toto rozhodnutí, mohou být poskytnuty jenom na základě postupu upraveného v článku 6 [...]“ *(neoficiální překlad)*

- 5 Podle článku 3, nazvaného „Podpory na ochranu životního prostředí“: „Podpory na ochranu životního prostředí mohou být považovány za slučitelné se společným trhem za podmínky, že dodržují pravidla stanovená v pokynech Společenství o státních podporách na ochranu životního prostředí, jak jsou uvedena v *Úředním věstníku Evropských společenství C 72* ze dne 10. března 1994, v souladu s kritérii použitelnosti v ocelářském odvětví ESUO, definovanými v příloze tohoto rozhodnutí.“ *(neoficiální překlad)*

6 Článek 6, nazvaný „Řízení“, uvádí v odst. 1 a 2, že jakýkoli záměr podpory a jakýkoli záměr převodu veřejných prostředků ve prospěch ocelářských podniků musí být oznámen Komisi, která zváží jeho slučitelnost se společným trhem. Na základě odstavce 4 tohoto ustanovení navrhovaná opatření mohou být uplatněna pouze se souhlasem Komise a v souladu s podmínkami stanovenými Komisí.

7 Podle čl. 6 odst. 5 kodexu:

„Jestliže má Komise za to, že určité finanční opatření může představovat státní podporu ve smyslu článku 1 nebo má pochybnosti o tom, zda je určitá podpora slučitelná s ustanoveními tohoto rozhodnutí, informuje o tom dotyčný členský stát a vyzve zúčastněné strany a ostatní členské státy, aby podaly své připomínky. Jestliže poté, co Komise obdržela tyto připomínky a poskytla dotyčnému členskému státu příležitost k odpovědi, shledá, že předmětné opatření představuje podporu neslučitelnou s ustanoveními tohoto rozhodnutí, rozhodne nejpozději tři měsíce po obdržení informací nezbytných k posouzení dotčené podpory. V případě, že členský stát nevyhoví tomuto rozhodnutí, použije se ustanovení článku 88 Smlouvy.“
(neoficiální překlad)

B – Pokyny o podporách na ochranu životního prostředí

8 Pokyny Společenství o podporách na ochranu životního prostředí (Úř. věst. 1994, C 72, s. 3, dále jen „pokyny“), které se použijí na Smlouvu o ES, upřesňují ve svém bodě 3 podmínky, které musejí splňovat veřejná finanční opatření ve prospěch určitých podniků z důvodu ochrany životního prostředí, aby bylo možné je povolit.

- 9 Bod 3.2 pokynů se týká podpor investic. Bod 3.2.1 uvádí:

„Podpory investic do [...] továren a zařízení na snížení nebo úplné odstranění znečištění a škodlivých látek a investice na úpravu výrobních metod s environmentálním cílem mohou být schváleny v mezích těchto pokynů. Předmětem podpory mohou být výlučně jen mimořádné investiční náklady nezbytné k uskutečnění environmentálních cílů. Obecné investiční náklady nesouvisející s ochranou životního prostředí musejí být vyloučeny. V případě investic do nových nebo náhradních zařízení tedy nemohou být náklady těchto základních investic brány v úvahu, pokud tyto náklady slouží pouze k vytvoření nebo nahrazení výrobních kapacit bez zlepšení situace z hlediska životního prostředí. Rovněž, pokud je investice učiněná do stávající továrny za účelem zlepšení ochrany životního prostředí doprovázena zvýšením kapacity uvedené továrny, přípustné náklady musejí být úměrné její původní kapacitě. V každém případě se tyto pokyny nevztahují na podpory, které jsou zdánlivě určeny k ochraně životního prostředí, avšak ve skutečnosti podporují obecné investice [...].“ *(neoficiální překlad)*

- 10 Bod 3.2.3 pokynů dále upřesňuje, že podpory investic za účelem ochrany životního prostředí mohou být povoleny, pokud nepřekračují určité úrovně. Rozlišuje zaprvé (bod 3.2.3.A) podpory, jež mají napomoci podnikům přizpůsobit se novým závazným předpisům, zadruhé (bod 3.2.3.B) podpory, jež mají pobízet podniky, aby šly nad rámec povinností, jež jim ukládají závazné předpisy, a zatřetí (bod 3.2.3.C) podpory v případě neexistence závazných norem.
- 11 V prvním případě (případ A) mohou být povoleny podpory investic určených k vyhovění novým závazným normám nebo jiným novým právním povinnostem zahrnujícím přizpůsobení továren a zařízení těmto novým požadavkům do maximální výše 15 % hrubých způsobilých nákladů. Tyto podpory mohou být

uděleny pouze pro továrny fungující nejméně dva roky v okamžiku vstupu v platnost nových norem nebo povinností. Krom toho se uvádí, že podniky, které se spíše, než by pouze přizpůsobily továrny existující více než dva roky, rozhodnou pro jejich nahrazení novými továrnami odpovídajícími novým normám, mohou být předmětem podpory pro část investičních nákladů, které nepřekračují náklady, jež by vyplývaly z přizpůsobení původních továren.

12 V druhém případě (případ B) mohou být podpory investic, které umožňují dosáhnout jednoznačně vyšších úrovní ochrany životního prostředí než jsou úrovně uložené závaznými normami, povoleny do maximální výše 30 % hrubých způsobilých investičních nákladů. Je upřesněno, že „úroveň podpory poskytnuté k překročení těchto norem musí být úměrná ke zlepšení životního prostředí takto uskutečněnému a investici nezbytné k dosažení tohoto zlepšení“ a že „pokud záměr stanoví, zároveň, přizpůsobení normám a jejich překročení, způsobilé náklady odpovídající každé z těchto kategorií musejí být odděleny a musí být použita vhodná mez“.

13 Ve třetím případě (případ C) mohou být investice předmětem podpor pro stejné úrovně a za stejných podmínek, jako jsou ty uvedené v druhém případě.

C – Příloha kodexu

14 Příloha kodexu, nazvaná „Kritéria použití pokynů [...] v ocelářském průmyslu“ upřesňuje ve svém úvodu, že Komise stanoví pro poskytnutí každé státní podpory na

ochranu životního prostředí všechny podmínky a záruky nezbytné k zamezení toho, aby nové továrny a nová zařízení nebyly předmětem obecných investic pod záminkou ochrany životního prostředí.

- 15 Tato příloha je rozdělena na dvě části. První část, nazvaná „Podpory mající umožnit podnikům lépe přizpůsobit existující továrny novým závazným normám“ stanoví v písm. b):

„Podniky, které se spíše, než by přizpůsobily své továrny nebo zařízení starší více než dva roky, rozhodly pro jejich nahrazení novými továrnami odpovídajícími novým normám, musejí splňovat následující podmínky.

[...]

- ii) Komise provede analýzu hospodářského a ekologického kontextu, v němž bylo rozhodnutí nahradit továrny nebo zařízení přijato. Rozhodnutí o uskutečnění nových investic, které jsou v každém případě nezbytné z hospodářských důvodů nebo z důvodu stárí továren nebo zařízení, nemůže být v zásadě předmětem podpory. Aby mohly být předmětem podpory musí být doba životnosti existujících továren ještě dostatečně dlouhá (nejméně 25 %).“ *(neoficiální překlad)*

16 Druhá část, nazvaná „Podpory mající podpořit podniky významně přispět k ochraně životního prostředí“ stanoví:

- „a) Pokud jde o podniky, které se rozhodnou přijmout přísnější normy, než jsou normy závazné, investor je povinen nejen dodržovat ustanovení [obsažená v] písm. b) ii), ale rovněž prokázat, že se jasně rozhodl zvolit přísnější normy, jež potřebují mimořádné investice, tj., že existovalo méně nákladné řešení, které splňovalo nové normy na ochranu životního prostředí. Bez ohledu na to se musí nejvyšší částka podpory týkat pouze zlepšení ochrany životního prostředí. Jakákoliv výhoda spojená se snižováním výrobních nákladů, které s sebou nesou značně zvýšené úrovně ochrany životního prostředí, musejí být odečteny.
- b) Pokud jde o podniky, které značně přispívají k zlepšení ochrany životního prostředí, musí být splněno nejen kritérium uvedené [v první části v] písm. b) ii), ale jakákoliv výhoda spojená se snižováním výrobních nákladů, které s sebou nese toto značné zlepšení, musí být odečtena.
- c) Kromě výše uvedených kritérií budou investice, které směřují pouze k ochraně životního prostředí, přezkoumány za účelem určení, zda splňují kritéria uvedená v pokynech [...]“. *(neoficiální překlad)*

Skutkový základ žaloby

17 Žalobkyně, Lucchini SpA je ocelářským podnikem, který vyrábí výrobky uvedené v příloze I Smlouvy o ESUO.

A – Prohlášení týkající se výrobních investic

- 18 Dne 10. prosince 1997 předložily italské orgány v souladu s rozhodnutím Komise č. 3010/91/ESUO ze dne 15. října 1991 o informacích, které mají být poskytnuty ocelářskými podniky o jejich investicích (Úř. věst. L 286, s. 20) Komisi dvě prohlášení týkající se investičních záměrů pro výrobu uskutečňovanou v továrně Piombino podniku Lucchini. Podle dopisu italských orgánů ze dne 18. července 2000 se tato prohlášení týkala jednak nahrazení vysoké pece jinou pecí ve slévárenském výrobním zařízení (bod 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a jednak nahrazení existujících měničů novými měniči v ocelárně.

B – Oznámení týkající se investičních záměrů na ochranu životního prostředí

- 19 Dopisem ze dne 16. března 1999 oznámily italské orgány Komisi na základě článku 3 kodexu první záměr podpor na ochranu životního prostředí, které mají být poskytnuty Lucchini pro investice v továrně v Piombino (dále jen „první záměr podpor“). Oznámené investice se týkaly kroků na ochranu životního prostředí spočívající v nahrazení nebo doplnění zařízení na ochranu životního prostředí v koksovně, vysoké peci a ocelárně, pokud jde zejména o odsávací zařízení kouře měničů ocelárny.
- 20 Dopisem ze dne 19. dubna 1999 požádala Komise o dodatečné informace o tomto záměru. Tento dopis nejprve připomínal obsah ustanovení obsažených v první části přílohy kodexu písm. b) ii), podle kterých nemohou být investice na ochranu životního prostředí uskutečněné v ocelářském odvětví z hospodářských důvodů nebo z důvodu stáří nebo opotřebovanosti existujících zařízení – pokud je zbývající doba životnosti nižší než 25 % – předmětem podpory. V tomto ohledu byly italské orgány v dopise žádány, aby nechaly vyhotovit nezávislý posudek týkající se zbývajících

doby životnosti zařízení na ochranu životního prostředí, která mají být nahrazena, za účelem prokázání, zda oznámené investice splňují výše uvedenou podmínku. V tomto dopise byly italské orgány rovněž žádány, aby poskytly informace o úrovních kontaminace životního prostředí dosažených existujícími zařízeními a úrovních zamýšlených ke konci oznámených opatření, jakož i úrovně kontaminace, které musejí být dosaženy v souladu s platnými normami.

21 Dopisem ze dne 29. listopadu 1999 odpověděly italské orgány na žádosti o informace Komise. Jednak předaly znalecký posudek ze dne 30. září 1999 (dále jen „znalecký posudek“), ze kterého vyplývá, že zbývající doba životnosti zařízení, která mají být nahrazena, je alespoň 25 %. Krom toho italské orgány předložily první záměr podpor v lehce pozměněném znění, který zahrnoval zejména v příloze srovnávací tabulky obsahující údaje týkající se úrovní kontaminace požadovaných Komisí (ať již úrovně dosažené před a po opatřeních nebo úrovně předepsané závaznými normami) pro každý typ investic v koksovně, vysoké peci a ocelárně.

22 Jiným dopisem ze dne 29. listopadu 1999 oznámily italské orgány Komisi na základě článku 3 kodexu druhý záměr podpor na ochranu životního prostředí poskytovaných ve prospěch Lucchini pro investice v továrně Piombino (dále jen „druhý záměr podpor“). Oznámené investice se týkaly dodatečných kroků na ochranu životního prostředí v koksovně, jakož i v systému zásobování a odvodu vody za účelem dalšího snížení znečišťujících emisí.

23 Dvěma dopisy ze dne 17. ledna 2000 požádala Komise o dodatečné informace ohledně investic uvedených v obou záměrech oznámených podpor. Pokud jde o první záměr podpor, požádala Komise italské orgány o vysvětlení vztahu

existujícího mezi investicemi na ochranu životního prostředí oznámenými v záměru a výrobními investicemi týkajícími se vysoké pece a ocelárny, které byly předmětem prohlášení předložených v prosinci 1997. Krom toho Komise požádala, aby bylo upřesněno posouzení úspor energie týkající se zásahu v ocelárně. Pokud jde o druhý záměr podpor, požádala Komise italské orgány o upřesnění o investicích týkajících se koksovny a systému zásobování a odvodu vody, pokud jde o předchozí úroveň kontaminace životního prostředí a úroveň kontaminace vyplývajících z opatření zamýšlených vzhledem k právním předpisům.

- 24 Dvěma dopisy ze dne 15. února 2000 odpověděly italské orgány na žádosti Komise týkající se obou záměrů oznámených podpor předáním požadovaných informací, jakož i tabulek obsahujících údaje týkající se jednotlivých úrovní kontaminace životního prostředí.

C – Rozhodnutí zahájit vyšetřovací řízení uvedené v čl. 6 odst. 5 kodexu a připomínky italských orgánů

- 25 Dopisem ze dne 26. dubna 2000 informovala Komise italské orgány o svém rozhodnutí zahájit vyšetřovací řízení uvedené v čl. 6 odst. 5 kodexu ve věci obou záměrů podpor oznámených ve prospěch Lucchini v celkové výši 13,5 miliard italských lir (ITL) (10,7 miliard ITL u prvního záměru podpor a 2,8 miliard ITL pro druhý záměr podpor) pro investice v továrně Piombino o celkových nákladech 190,9 miliard ITL (152,5 miliard ITL pro první záměr podpor a 38,4 miliard ITL pro druhý záměr podpor). Rozhodnutí o zahájení vyšetřovacího řízení bylo zveřejněno dne 1. července 2000 (Úř. věst. C 184, s. 2, dále „rozhodnutí o zahájení“).

- 26 Toto rozhodnutí zejména uvádělo, že první přezkum předložených informací vedl k závěru, že investice byly uskutečněny především z hospodářských důvodů, že přestože nebyly oznámené investice přímo spojeny s novým výrobním zařízením, byly nezbytné k zajištění modernizace a rozšíření výrobních zařízení nebo k tomu, aby bylo umožněno vyhovět nové zavedené výrobní kapacitě, a že italské orgány nepředložily důkaz, že investice byly uskutečněny z důvodu ochrany životního prostředí, a nikoliv z hospodářských důvodů. Rozhodnutí o zahájení rovněž zdůrazňovalo, že italské orgány nepředložily důkaz, že při nahrazování továren nebo zařízení přijal investor jasně rozhodnutí zvolit přísnější normy, jež vyžadují mimořádné investice, což by ostatně znamenalo, že existuje méně nákladné řešení, které by splňovalo právní předpisy.
- 27 Krom toho rozhodnutí o zahájení uvádělo, že není jisté, že všechny oznámené investice nebudou mít dopad na výrobu.
- 28 Dopisem ze dne 18. července 2000 odpověděly italské orgány na výhrady vyjádřené Komisí v rozhodnutí o zahájení a znovu potvrdily, že výlučným účelem oznámených investic byla ochrana životního prostředí, a nikoliv hospodářské nebo výrobní účely.

D – Napadené rozhodnutí

- 29 Dne 21. prosince 2000 přijala Komise rozhodnutí 2001/466/ESUO týkající se státní podpory, kterou Itálie zamýšlí poskytnout ocelářským podnikům Lucchini a Siderpotenza SpA (Úř. věst. 2001, L 163, s. 24, dále jen „napadené rozhodnutí“).

30 Komise má na závěr svého posouzení podpor s ohledem na článek 3 kodexu a ustanovení, na která odkazuje tento článek, a sice přílohu kodexu a pokyny (viz body 22 až 24 odůvodnění napadeného rozhodnutí) jednak za to, že „oznámená podpora ve prospěch Lucchini [...] pro koksovnu, ocelárnu a vysokou pec v celkové výši 13,5 miliard ITL není způsobilá být podporou na ochranu životního prostředí, neboť italské orgány neprokázaly, že investice nebyly uskutečněny z hospodářských důvodů“. Domnívá se krom toho, že „v každém případě na základě přezkumu uskutečněného s ohledem na podrobná kritéria oznámené podpory nesplňují jednotlivé uložené podmínky“. Zejména „se oznámené náklady netýkají pouze mimořádných nákladů nezbytných k zlepšení ochrany životního prostředí, nákladové výhody nebyly všechny odečteny a v určitých případech snížení úrovně znečištění neumožňuje považovat zlepšení za „významné““ (bod 39 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

31 V důsledku toho článek 1 napadeného rozhodnutí uvádí:

„Státní podpora, kterou Itálie zamýšlí poskytnout podniku Lucchini [...] ve výši 13,5 miliard ITL (6,98 milionu euro) [...], je neslučitelná se společným trhem.

V důsledku toho se poskytnutí této podpory nepovoluje.“

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

32 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 23. července 2001 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

- 33 Žalobkyně se domáhá, aby Soud z titulu důkazních opatření nařídil na základě článku 23 statutu ESUO Soudního dvora předložení správního spisu Komise a zejména dokumentů a technických skutečností v něm obsažených, na základě kterých Komise prohlásila, že oznámené investice nelze uznat jako investice do životního prostředí. Komise předala spis Soudu a domáhala se, aby nebyl připojen k soudnímu spisu, a aby tedy nebyl předán žalobkyni a podala žádost o důvěrné zacházení v tomto ohledu.
- 34 Po výměně korespondence mezi Komisí a Soudem informovala Komise dopisem ze dne 14. listopadu 2002 Soud, že správní spis neobsahuje žádnou jinou skutečnost nebo technickou zprávu, než jsou ty předané italskými orgány a již předložené žalobkyní v příloze její žaloby.
- 35 Dopisem ze dne 7. února 2003 se žalobkyně vzdala své žádosti o přístup ke správnímu spisu.
- 36 Na základě zprávy soudce zpravodaje se Soud (pátý rozšířený senát) rozhodl zahájit ústní část řízení.
- 37 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky položené Soudem, pátým rozšířeným senátem, ve složení P. Lindh, předsedkyně, R. García-Valdecasas, J. D. Cooke, P. Mengozzi a M. E. Martins Ribeiro, soudci, byly vyslechnuty na jednání, které se konalo dne 18. března 2004.

38 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- zrušil článek 1 napadeného rozhodnutí;

- nařídil případné vyhotovení znaleckého posudku ohledně kategorie investic oznámených Komisi, který by prokázal, že původní zařízení na ochranu životního prostředí mohla fungovat souběžně s novými výrobními zařízeními;

- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

39 Komise navrhuje, aby Soud:

- zamítl žalobu;

- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

40 Ústní část řízení byla ukončena na závěr jednání dne 18. března 2004. V souladu s článkem 32 jednacího řádu Soudu, jelikož se z důvodu překážky na straně jednoho člena senátu – po uplynutí jeho mandátu dne 3. května 2006 – neúčastnil tento člen porady, neúčastnil se v důsledku toho porady soudce, který je ve smyslu článku 6 jednacího řádu Soudu nejkratší dobu ve funkci, a porady Soudu se zúčastnili tři soudci, jejichž podpisy jsou uvedeny na tomto rozsudku.

Právní otázky

- 41 Žalobkyně v podstatě uvádí na podporu svého návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí tři žalobní důvody. První vychází z chyby v pravidlech použitelných v projednávaném případě a porušení zásady řádné správy. Druhý vychází z nesprávného posouzení Komise týkajícího se nezpůsobilosti oznámených podpor, porušení zásady zákazu diskriminace, obrácení důkazního břemene a nedostatku odůvodnění. Třetí vychází z nesprávného posouzení Komise týkajícího se nedodržení podmínek slučitelnosti podpor stanovených v použitelném právním řádu, porušení zásady zákazu diskriminace, obrácení důkazního břemene, nedostatku odůvodnění a vnitřního rozporu v odůvodnění uvedeném v napadeném rozhodnutí.

A – K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z chyby v pravidlech použitelných v projednávaném případě a porušení zásady řádné správy

1. Argumenty účastnic řízení

- 42 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí bylo přijato na chybném právním základě. Připomíná, že odchýlně od obecné zásady zákazu dotací nebo podpor poskytnutých členskými státy, která je zakotvena čl. 4 písm. c) UO, článek 3 kodexu stanoví, že podpory určené na ochranu životního prostředí mohou být povoleny za určitých podmínek v souladu s ustanoveními přílohy kodexu a pokynů. V tomto ohledu žalobkyně rozlišuje tři typy investic, které mohou být oznámeny Komisi členskými státy: zaprvé obecné investice a investice určené ke zvýšení výrobních kapacit, které nejsou způsobilé pro podpory, jelikož jsou neslučitelné se společným trhem a pro které jsou použitelnými ustanovení přílohy kodexu, jakož i bod 3.2.1 třetí věta a následující a bod 3.2.3 pokynů; zadruhé smíšené investice určené zároveň ke zvýšení výrobní kapacity a ochraně životního prostředí, ohledně kterých mají

vnitrostátní orgány povinnost rozlišovat mezi náklady spojenými se zvyšováním výrobních kapacit a náklady odpovídajícími ochraně životního prostředí, protože pouze investice se záměrem ochrany životního prostředí mohou být předmětem podpory a příslušným právním rámcem je v tomto případě příloha kodexu; zatřetí investice čistě na ochranu životního prostředí, které jsou způsobilé pro podporu, pokud splňují podmínky stanovené v bodě 3.2.1, první a druhé větě pokynů, s vyloučením ostatních ustanovení pokynů a přílohy kodexu.

⁴³ Žalobkyně upřesňuje, že tato klasifikace neznamená, že investice čistě na ochranu životního prostředí oznámené italskými orgány nespádají do oblasti použitelnosti kodexu. Podle ní článek 3 kodexu činí dvojí odkaz, jednak na přílohu kodexu a jednak na pokyny a tento odkaz není kumulativní, ale alternativní. Je proto logické mít za to, že příloha kodexu se použije na obecné investice a smíšené investice, zatímco investic čistě na ochranu životního prostředí se týkají pouze pokyny, s vyloučením přílohy kodexu. Žalobkyně na podporu své argumentace uplatňuje, že úvodní odstavec přílohy kodexu uvádí, že její ustanovení se použijí výlučně v případě, kdy jde o překrytí mezi podporami na ochranu životního prostředí a podporami určenými k obecným investicím a že bod c) druhé části přílohy kodexu uvádí, že analýza těchto investic musí být uskutečněna výlučně s ohledem na dodatečná kritéria stanovená v pokynech.

⁴⁴ Za účelem prokázání nepoužitelnosti bodu 3.2.3 pokynů na investice čistě na ochranu životního prostředí žalobkyně uplatňuje, že rozlišení činěné tímto ustanovením mezi podporami určenými na pomoc podnikům přizpůsobit se novým závazným normám, podporami určenými k povzbuzení podniků jít nad rámec

povinností, jež jim ukládají závazné předpisy a podporami v případě neexistence závazných norem se zakládá výlučně na prahu povoleného zásahu a je relevantní pouze v případě, kdy je žádost o povolení podpory uskutečněna pro práh zásahu mezi 16 % a 30 %. Pokud je práh dotace citelně nižší než běžný práh 15 % – v projednávaném případě byl 7 % – rozlišení uskutečněné v bodě 3.2.3 ztrácí veškerý užitečný užitek a nebylo by na místě provést dodatečnou analýzu, která je zde upravena. Komise tedy použitím bodu 3.2.3 pokynů na podpory na ochranu životního prostředí oznámené v projednávaném případě smísila pravidla týkající se slučitelnosti podpory, kterými jsou výlučně pravidla převzatá v bodě 3.2.1 pokynů, s těmi, které se týkají její intenzity.

45 V důsledku toho žalobkyně tvrdí, že protože účelem oznámených investic byla výlučně ochrana životního prostředí, ustanovení, na kterých Komise měla založit napadené rozhodnutí, byla omezena pouze na bod 3.2.1 první a druhou větu pokynů. Napadené rozhodnutí nemohlo tedy zohlednit ustanovení přílohy kodexu, jakož i body 3.2.1 třetí větu a následující a bod 3.2.3 pokynů.

46 Konečně žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí Komise nepoužít příslušná ustanovení pokynů a použít krom toho přílohu kodexu představuje porušení zásady řádné správy.

47 Komise uplatňuje, že tento žalobní důvod není opodstatněný. Žalobkyně totiž zkresluje použitelný právní rámec tím, že cituje částečně a chybně příslušná ustanovení v odvětví a zejména přílohu kodexu. Navíc je napadené rozhodnutí založeno na příslušném právním rámci, a tedy nedošlo k žádnému porušení zásady řádné správy.

2. Závěry Soudu

- ⁴⁸ V projednávaném případě bylo napadené rozhodnutí přijato na základě čl. 4 písm. c) UO s přihlédnutím k pravidlům kodexu. Komise totiž poté, co posoudila podpory oznámené s ohledem na článek 3 kodexu a ustanovení, na která tento článek odkazuje, a sice přílohu kodexu a pokyny (viz napadené rozhodnutí, body 22 až 24 odůvodnění), došla k závěru, že tyto podpory nesplňují podmínky uváděné těmito ustanoveními pro povolení podpory na ochranu životního prostředí v rámci Smlouvy o ESUO. V důsledku toho jsou tyto podpory neslučitelné se společným trhem a nemohou být poskytnuty (viz napadené rozhodnutí, bod 39 odůvodnění a článek 1).
- ⁴⁹ Nejprve je třeba poukázat na to, že odchylně od zásady zákazu, která je zakotvena čl. 4 písm. c) UO, podle které jsou dotace nebo podpory ve prospěch ocelářských podniků v jakékoliv podobě zakázány, a na základě článku 95 UO, definuje kodex podmínky, za kterých mohou být podpory ocelářství financované ze státních prostředků považovány za slučitelné s řádným fungováním společného trhu.
- ⁵⁰ Podpory, na které se kodex nevztahuje, tedy zůstávají podřízeny čl. 4 písm. c) UO (rozsudky Soudu ze dne 24. října 1997, EISA v. Komise, T-239/94, Recueil, s. II-1839, bod 72, a ze dne 16. prosince 1999, Acciaierie di Bolzano v. Komise, T-158/96, Recueil, s. II-3927, bod 60). Rovněž musí být kodex vykládán přísně, protože představuje výjimku ze zásady zákazu (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 21. června 2001, Moccia Irme a další v. Komise, C-280/99P až C-282/99 P, Recueil, s. I-4717, bod 40, a rozsudek Soudu ze dne 25. září 1997, UK Steel Association v. Komise, T-150/95, Recueil, s. II-1433, bod 114).

51 Dále je třeba zdůraznit, že článek 3 kodexu stanoví, že podpory na ochranu životního prostředí udělené v ocelářském odvětví mohou být považovány za slučitelné se společným trhem, „pokud dodržují pravidla stanovená v [pokynech] v souladu s kritérii použitelnosti v ocelářském odvětví ESUO, definovanými v příloze [kodexu]“.

52 To znamená, že ustanovení uvedená v pokynech, která jsou použitelná v rámci Smlouvy o ES, se použijí na ocelářské odvětví, na které se vztahuje Smlouva o ESUO, pokud splňují kritéria použitelnosti uvedená v příloze kodexu. Název této přílohy tak upřesňuje zvláště významným způsobem, že určuje „kritéria použitelnosti pokynů Společenství pro státní podpory na ochranu životního prostředí v ocelářském průmyslu“. Kodex tedy nestanoví automatické použití ustanovení pokynů v odvětví ocelářství (výše uvedený rozsudek UK Steel Association v. Komise, bod 100), ale určuje ve své příloze podmínky takového použití.

53 V důsledku toho jsou na základě článku 3 kodexu ustanoveními použitelnými v projednávané věci ta ustanovení, která jsou uvedena v příloze kodexu, a ta, která jsou uvedena v pokynech za podmínky, že splňují kritéria použitelnosti v ocelářském odvětví ESUO definovaná v příloze kodexu.

54 Příloha kodexu se skládá ze dvou částí. První odkazuje na podpory mající umožnit podnikům lépe přizpůsobit existující zařízení novým závazným normám. Druhá část se týká podpor majících povzbudit podniky, aby významně přispívaly k ochraně životního prostředí. V tomto ohledu vyplývá z oznámení záměrů podpor předložených italskými orgány, z dopisů italských orgánů ze dne 15. února 2000,

jakož i z připomínek italských orgánů ze dne 18. července 2000 k rozhodnutí o zahájení, že oznámené investice byly zamýšleny za účelem povzbudit žalobkyni, aby významně přispěla k ochraně životního prostředí a podnítit jí k tomu, aby šla nad rámec povinností, jež jí ukládají závazné normy.

- 55 Připomínky italských orgánů k rozhodnutí o zahájení naznačují, že podpory oznámené ve prospěch žalobkyně se týkají investic uskutečněných touto společností „s cílem zlepšit ochranu životního prostředí vzhledem k výsledkům dosaženým v předchozí situaci, které ostatně byly v souladu s platnými právními předpisy“.
- 56 Tyto připomínky rovněž zdůrazňují, že nahrazení zařízení na ochranu životního prostředí týkající se vysoké pece a ocelárny „bylo uskutečněno, nezávisle na nahrazení výrobních prostředků (vysoké pece a měničů v ocelárně) s jediným cílem snížit významně emise vzhledem k platným právním předpisům, které byly již dodržovány v předchozí situaci“.
- 57 Krom toho tyto připomínky rovněž uplatňovaly, že „společnost Lucchini se rozhodla zvolit významně vyšší úroveň ochrany životního prostředí nezávisle na výrobních investicích, které nevyžadovaly žádnou investici ve formě systému ochrany životního prostředí k dodržování platných norem pro emise, a [že] tudíž všechny oznámené investice [musejí] být považovány za mimořádné“.
- 58 V důsledku toho nemohla být žalobkyně příjemcem podpory udělené na základě první části přílohy kodexu, která se týká „podpor majících umožnit podnikům lépe přizpůsobit existující zařízení novým platným normám“. Rovněž a jak to právem

tvrdí Komise, jestliže se jedná o podpory mající povzbudit žalobkyni, aby významně přispívala k ochraně životního prostředí a jít nad rámec povinností, jež jí ukládají závazné předpisy, jsou příslušnými ustanoveními v projednávaném případě ustanovení uvedená v bodech 3.2.1 a 3.2.3.B pokynů, tak jak jsou upřesněna a přijata v ocelářském odvětví ESUO druhou částí přílohy kodexu.

59 Komise tudíž právem přijala napadené rozhodnutí na základě čl. 4 písm. c) UO s přihlédnutím k článku 3 kodexu a ustanovením, na která tento článek odkazuje, a sice přílohu kodexu a pokyny.

60 Jelikož byl tento kontext upřesněn, nelze přijmout žádný z argumentů, kterých se dovolává žalobkyně.

61 Zaprvé, tvrzení žalobkyně, podle kterého se použitelná ustanovení mění s přihlédnutím ke třem kategoriím investic, které mohou být oznámeny z důvodu státních podpor, je nerelevantní. Toto tvrzení je totiž v rozporu se zněním článku 3 kodexu, který se týká kumulativního použití přílohy kodexu a pokynů podle výše uvedených podmínek, aniž by v této fázi rozlišoval jednotlivé typy investic. Není tedy možné se domnívat, že odkaz, který činí článek 3 kodexu na přílohu kodexu a pokyny, není kumulativní, ale alternativní.

62 Zadruhé tvrzení žalobkyně, podle kterého se příloha kodexu nepoužije na investice, které jsou čistě na ochranu životního prostředí, je zcela právně neopodstatněné. Jak bylo totiž uvedeno výše, článek 3 kodexu stanoví, že státní podpory na ochranu životního prostředí v ocelářském odvětví ESUO musejí dodržovat jak přílohu

kodexu, tak pokyny. Rovněž úvod přílohy kodexu, podle kterého „Komise stanoví pro poskytování každé státní podpory na ochranu životního prostředí všechny podmínky a záruky nezbytné k zamezení toho, aby nové továrny a nová zařízení nebyly předmětem obecných investic pod záminkou ochrany životního prostředí“ nemůže být citován žalobkyní na podporu jejího tvrzení, podle kterého se příloha kodexu nepoužije na podpory čistě na ochranu životního prostředí. Výše uvedený text totiž pouze zakotvuje povinnost Komise případně ověřit, zda investice oznámená jako investice čistě na ochranu životního prostředí neumožňuje ve skutečnosti dosahovat jiných cílů zakázaných použitelnými ustanoveními. V důsledku toho oznámené podpory, na které se vskutku vztahuje Smlouva o ESUO, plně podléhají jak kritériím pokynů, tak kritériím stanoveným v příloze kodexu.

- 63 Zatřetí tvrzení žalobkyně, podle kterého se bod 3.2.3 pokynů nepoužije na investice, které jsou čistě na ochranu životního prostředí, je rovněž zcela právně neopodstatněné. Toto ustanovení stanoví kritéria slučitelnosti podpor a stanoví maximální úroveň intenzity s přihlédnutím k cíli sledovanému investicemi, a sice přizpůsobení novým závazným normám (případ A), povzbuzení jít nad rámec uvedených závazných norem (případ B) nebo ochrana životního prostředí v případě neexistence závazných norem (případ C). Skutečnost, které se dovolává žalobkyně, že intenzita oznámených podpor je nižší než práh intenzity 15 % sledované v případě A, proto neumožňuje učinit závěr, že případ B, který uvádí práh intenzity 30 %, není použitelný. Oznámenými podporami totiž zůstávají podpory určené k podnícení žalobkyně jít nad rámec závazných právních norem, a musejí být tedy přezkoumány v rámci ustanovení uvedených v bodě 3.2.3.B pokynů.
- 64 Z výše uvedeného vyplývá, že v souladu s tím, co bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí, zahrnuje právní rámec relevantní pro posouzení zde dotčených podpor článek 3 kodexu a ustanovení, na která tento článek odkazuje, a sice přílohu kodexu a pokyny.

65 Část žalobního důvodu vycházející z použití chybného právního rámce a část vycházející z porušení zásady řádné správy proto nejsou opodstatněné a první žalobní důvod musí být zamítnut v plném rozsahu.

B – K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z chybné povahy posouzení Komise týkajícího se nezpůsobilosti oznámených podpor, porušení zásady zákazu diskriminace, obrácení důkazního břemene a nedostatku odůvodnění

1. Argumenty účastnic řízení

66 Žalobkyně tímto žalobním důvodem zpochybňuje posouzení napadeného rozhodnutí obsažená v bodech 25 až 29, 35 a 39 odůvodnění, týkající se nezpůsobilosti oznámených podpor.

67 Žalobkyně nejprve uvádí, že se Komise mýlila, když tvrdila, že italské orgány neprokázaly, že oznámené investice směřují ke zlepšení ochrany životního prostředí. Komise nesprávně nechala nést důkazní břemeno italské orgány, neboť takové důkazy, jejichž neexistence je určující pro napadené rozhodnutí, nebyly nikdy na italských orgánech požadovány. Na rozdíl totiž od znaleckého posudku předloženého italskými orgány na žádost Komise, Komise nikdy formálně nepožadovala po italských orgánech důkaz, že oznámené investice směřovaly ke zlepšení životního prostředí a to dokonce poté, co italské orgány několikrát tvrdily, že tyto podpory byly na ochranu životního prostředí. Přitom pouze v případě, kdy byla učiněna přesná žádost o upřesnění a dodatečné informace a italské orgány jí nevyhověly, mohla

Komise učinit závěr, že tyto orgány nepodložily svá tvrzení a neposkytly důkazy nezbytné k tomu, aby bylo Komisi umožněno posoudit projednávaný případ (viz v tomto smyslu a obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 29. září 1996, Francie v. Komise, C-241/94, Recueil, s. I-4551, body 36 a 37).

- 68 Komise odpovídá, že žalobkyně nezohledňuje povinnost uvedenou v druhé části přílohy kodexu písm. a), která ukládá investorovi prokázat, že se jasně rozhodl pro přísnější normy vyžadující mimořádné investice. Tato povinnost je vysvětlena zvláště přísným kontextem disciplíny podpor na ochranu životního prostředí v odvětví ESUO. Rovněž i když žalobkyně správně odkazuje na bod 3.2.1 pokynů, opomíjí dále poskytnout sebemenší důkaz, který by prokazoval, že musela nést mimořádné náklady striktně nezbytné k dosažení nejctižádostivějších cílů ochrany životního prostředí. V důsledku toho Komise tvrdí, že přísluší žalobkyni a italským orgánům prokázat, že podnik, který je příjemcem podpory, se rozhodl zvolit přísnější normy na ochranu životního prostředí vyžadující mimořádné investice, že se nejednalo o výrobní investice, že bylo technicky nemožné udržet v užívání původní zařízení na ochranu životního prostředí jejich přizpůsobením novým výrobním zařízení a konečně, že podmínky povolení byly splněny. Komise přitom v rozhodnutí o zahájení zdůraznila všechny tyto pochybnosti, a umožnila tedy jak členskému státu, tak žalobkyni určit všechny důkazy, které mají být poskytnuty, aniž by bylo nutné výslovně požadovat předložení zvláštního znaleckého posudku.

- 69 Žalobkyně dále tvrdí, že Komise se mylně domnívala, že oznámené investice byly nezbytné z důvodu stáří stávajících zařízení na ochranu životního prostředí a nepřizpůsobitelnosti těchto zařízení novému výrobnímu zařízení. Komise učinila závěr o stáří zařízení, aniž by se opřela o objektivní skutečnosti a aniž by přihlédla k zásadě uvedené v příloze kodexu k posouzení zchátralosti zařízení, pokud jde o zbývající dobu životnosti zařízení. Komise rovněž nepřihlédla ke znaleckému

posudku ze dne 30. září 1999, předloženému na její žádost italskými orgány, který prokazuje, že zařízení na ochranu životního prostředí měla zbývající dobu životnosti rovnající se nebo vyšší než 25 %. Krom toho je jasné, že stará zařízení na ochranu životního prostředí byla zcela schopná nést z technického hlediska zatížení znečištěním nového výrobního zařízení.

70 K tomuto bodu žalobkyně navrhuje Soudu, aby z titulu důkazních opatření a na základě článků 65 a 66 jednacího řádu a článku 25 statutu ESUO Soudního dvora nařídil provedení znaleckého posudku určeného k prokázání, že původní zařízení na ochranu životního prostředí byla schopná fungovat souběžně s novými výrobními zařízeními, a to za účelem ověření legality napadeného rozhodnutí.

71 Komise na tento argument odpovídá, že žalobkyně zaměňuje podmínku uvedenou v první části přílohy kodexu písm. b) ii) týkající se požadavku nejméně 25 % zbývající doby životnosti existujících zařízení se zastaralostí zařízení, která může podněcovat podniky k jejich nahrazení nezávisle na jejich zbývající době životnosti. Komise v projednávaném případě skutečně přihlédla ke znaleckému posudku ze dne 30. září 1999 a nezpochybňuje zjištění, podle kterých byla zbývající doba životnosti zařízení nejméně 25 %. Napadené rozhodnutí se však nezakládá na nedodržení této podmínky, ale na skutečnosti, že tato zařízení byla zastaralá a že byla nahrazena v každém případě v rámci uskutečněné obnovy výrobních zařízení. Napadené rozhodnutí totiž nepovažovalo za věrohodnou skutečnost, že podnik mohl obnovit všechna svá výrobní zařízení udržením ve funkci původních zařízení na ochranu životního prostředí při neexistenci jakékoliv skutečnosti, která by mohla prokázat, že tato možnost byla technicky možná.

72 V tomto ohledu Komise uvádí, že dopis italských orgánů ze dne 15. února 2000 uvádí, že o výrobních investicích bylo rozhodnuto nikoliv z důvodu zchátralosti

zařízení, ale zastaralosti, neboť tato zařízení již dále nevyhovovala výrobním požadavkům. Krom toho ze znaleckého posudku ze dne 30. září 1999 vyplývá, že investice na ochranu životního prostředí spočívaly v nahrazení, doplnění nebo úpravě části výrobních zařízení. Žalobkyně přitom v žádném okamžiku ani správního, ani soudního řízení nebyla schopna vysvětlit hospodářskou a výrobní logiku, která vedla k opětovnému použití starých zařízení na ochranu životního prostředí zatímco výrobní zařízení, ke kterým se přidružovala, byla nahrazena.

- 73 Pokud jde o návrh na provedení důkazních opatření žalobkyně, Komise se domnívá, že je pro vyřešení sporu nepotřebný, vzhledem k tomu, že jí Soud nemůže nahradit s ohledem na širokou posuzovací pravomoc, kterou disponuje, a změnit její postoj (usnesení předsedy čtvrtého rozšířeného senátu Soudu ze dne 2. dubna 1998, *Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen a Hapag Lloyd v. Komise*, T-86/96 R, Recueil, s. II-641, bod 74).
- 74 Žalobkyně konečně uplatňuje, že posouzení Komise obsažené v bodě 28 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého nebyly investice způsobitelné pro podpory, neboť podnik měl učinit investice na ochranu životního prostředí z důvodu umístění zařízení v oblasti s vysokou hustotou obyvatelstva a neboť byly tedy takové investice nezbytné z hospodářského hlediska k umožnění pokračování v činnostech žalobkyně, je rovněž postiženo vážnými chybami a jeví se jako diskriminační.
- 75 Podle žalobkyně není toto posouzení opodstatněné, neboť neměla právní povinnost ukončit svou činnost při neprovedení prací na ochranu životního prostředí, jelikož již dodržovala platné normy na ochranu životního prostředí. Navíc dopis italských orgánů ze dne 15. února 2000, v němž byla obsažena informace vzpomínaná Komisí, byl chybně vykládán, protože z tohoto dopisu nevyplývalo, že při neexistenci

oznámených investic již nebyla možná koexistence podniku s centrem Piombino, ale pouze, že uskutečnění investic na ochranu životního prostředí mohlo později usnadnit takovou koexistenci.

76 Žalobkyně se krom toho dotazuje, zda existují jiné případy, kdy byla použita zásada vzpomínaná Komisí v bodě 28 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle žalobkyně je rozhodnutí Komise 2000/66/ESÚO ze dne 28. října 1998 o podporách, které Itálie zamýšlí poskytnout ocelářskému podniku Acciaierie di Bolzano SpA (Úř. věst. 2000, L 23, s. 65) jediným precedentem. Tento případ byl přitom vyřešen opačně, než jak byl vyřešen Komisí v napadeném rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je v důsledku toho postiženo závažným rozdílem oproti ostatním podobným případům.

77 Komise odpovídá, že žalobkyně zaměňuje zásady použitelné na podpory určené k přizpůsobení stávajících zařízení povinným normám a zásady použitelné na podpory směřující k povzbuzení podniků jít nad rámec těchto norem. V projednávaném případě neexistuje žádná nová závazná norma, a tedy určující skutečností, ke které má být přihlédnuto, je skutečnost, že podnik utrpěl příliš silný sociální tlak schopný ho zavázat k provedení dotčených investic, aby mohl pokračovat ve výrobě v Piombino. Krom toho rozhodnutí týkající se Acciaierie di Bolzano není srovnatelné s projednávaným případem, neboť v této věci podnik poskytl důkaz, že podnikl „investice velmi zřetelně vyšší“, než jsou investice požadované normami platnými v odvětví ochrany životního prostředí.

78 Krom toho žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je stíženo nedostatkem odůvodnění, neboť Komise neuvedla důvody ani objektivní skutečnosti, které ji vedly k tomu, že se domnívala, že oznámené investice jsou spojeny s výrobou a netýkají se ochrany životního prostředí. Napadené rozhodnutí se tak omezuje na zpochybnění, že účelem oznámených investic je ochrana životního prostředí, jak to tvrdí italské orgány a neodůvodňuje jeho rozpor a neposkytuje další technické důkazy, které by mohly zpochybnit znalecký posudek předložený těmito orgány, který prokazuje, že oznámené investice jsou na ochranu životního prostředí. Napadené rozhodnutí rovněž neobjasňuje důvody, na základě kterých musela být stará zařízení na ochranu

životního prostředí v každém případě nahrazena, a důvody, pro které tato zařízení nejsou technicky slučitelná s novým výrobním zařízením. Konečně napadené rozhodnutí neuvádí, v čem byly odpovědi italských orgánů nedostatečné. Jelikož Komisi byly přitom dokumenty předloženy, nemůže k nim nepřihlédnout a musí rozhodnout o těchto dokumentech buď tak, že bude akceptovat stanoviska předložená italskými orgány nebo tak, že je technicky zamítne v souladu se svou povinností zaujmout stanovisko k námitkám a připomínkám formulovaným členským státem (rozsudek Soudu ze dne 15. června 2000, Alzetta a další v. Komise, T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97 až T-607/97, T-1/98, T-3/98 až T-6/98 a T-23/98, Recueil, s. II-2319, bod 105).

- 79 Komise uplatňuje, že povinnost uvést odůvodnění není absolutní a že nemá povinnost odpovédět na všechny skutkové a právní body, kterých se zúčastněné strany dovolávají, ale pouze přihlédnout ke všem relevantním skutečnostem projednávaného případu. Navíc nedostatek v odůvodnění nevede vždy ke zrušení, pokud zbývající část odůvodnění poskytuje dostatečný základ pro přijetí aktu (rozsudek Soudního dvora ze dne 20. října 1987, Španělsko v. Rada a Komise, 119/86, Recueil, s. 4121). V tomto ohledu Komise tvrdí, že jí nemůže být vytýkáno, že v projednávaném případě nepodala nezbytná odůvodnění týkající se parametrů, které nespádají do normativního rámce, jakož i skutečností, jejichž prokázání nepřísluší Komisi, ale členskému státu a podniku, který je příjemcem podpor. V každém případě Komise v rozhodnutí o zahájení vyjádřila zcela a podrobně své výhrady a označila body, ohledně kterých měly italské orgány a žalobkyně poskytnout nezbytné důkazy, což neučinily.

2. Závěry Soudu

a) Úvodní poznámky

- 80 V rámci žaloby na neplatnost podané proti rozhodnutí Komise přijatému na základě Smlouvy o ESUO, čl. 33 druhá věta UO stanoví, že přezkum Soudem „nezahrnuje

hodnocení stavu vyplývajícího z hospodářských skutečností či okolností, na jejichž základě [rozhodnutí vzniklo], s výjimkou případů, kdy je Komisi vytýkáno zneužití pravomoci nebo zjevné neplnění ustanovení Smlouvy o ESUO nebo právního předpisu týkajícího se jejího provádění“.

81 Komise měla v bodě 24 odůvodnění napadeného rozhodnutí za to, že posouzení projednávaného případu musí být provedeno s přihlédnutím ke kritériím uvedeným v druhé části přílohy kodexu písm. a), která odkazuje rovněž na kritéria uvedená v první části přílohy kodexu písm. b) ii). V tomto ohledu je třeba připomenout, že kritérii zakotvenými těmito ustanoveními jsou následující kritéria. Zaprvé pokud se podniky rozhodnou nahradit svá zařízení, dotčené investice nemohou být v zásadě předmětem podpory na ochranu životního prostředí, pokud jsou nezbytná z hospodářských důvodů nebo z důvodu stáří zařízení. Zbývající délka životnosti stávajících zařízení musí být nejméně 25 % jejich celkové životnosti. Zadruhé dotčené podpory musejí podněcovat podniky k „významnému přispívání“ k ochraně životního prostředí. Toto významné přispívání může být konkretizováno prokázáním investora, že se jasně rozhodl zvolit přísnější normy vyžadující mimořádné investice, tj. že existovalo méně nákladné řešení, které splňovalo nové normy na ochranu životního prostředí.

82 Krom toho bod 3.2.1 pokynů uvádí zásadu, podle které „podpory určené zjevně pro opatření na ochranu životního prostředí, které jsou ale ve skutečnosti určeny k obecným investicím“, nemohou být předmětem pokynů. Tento bod má stejnou logiku, jako je ta obsažená v prvním kritériu uvedeném výše v příloze kodexu.

83 Je rovněž namístě připomenout, že pokud Komise rozhodne o zahájení formálního vyšetřovacího řízení, je na členském státě nebo případném příjemci podpory, aby uplatnili své argumenty, které mají prokázat, že záměr podpory je v souladu

s výjimkami stanovenými na základě Smlouvy, neboť předmětem tohoto řízení je právě objasnit Komisi veškeré údaje ve věci (viz obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 20. března 1984, Německo v. Komise, 84/82, Recueil, s. 1451, bod 13).

- 84 Komise je sice povinna jasně formulovat své pochybnosti o slučitelnosti podpory, zahajuje-li formální řízení, aby bylo umožněno členskému státu a zúčastněným stranám co nejlépe se k nim vyjádřit, je však na žadateli o podporu, a případně na jejím příjemci, aby rozptýlil tyto pochybnosti a prokázal, že jeho investice splňuje podmínky poskytnutí podpory (viz v tomto smyslu a obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 22. března 2001, Francie v. Komise, C-17/99, Recueil, s. I-2481, body 41 a 45 až 49). Přísluší tedy italským orgánům a žalobkyni, aby prokázaly, že dotčené investice jsou způsobilé pro podporu na ochranu životního prostředí a zejména že jejich účelem je ochrana životního prostředí požadovaná pokyny a přílohou kodexu (viz v tomto smyslu a obdobně rozsudky Soudního dvora ze dne 14. září 1994, Španělsko v. Komise, C-278/92 až C-280/92, Recueil, s. I-4103, bod 49, a ze dne 19. září 2002, Španělsko v. Komise, C-113/00, Recueil, s. I-7601, bod 70).
- 85 Komise má v napadeném rozhodnutí za to, že investice na ochranu životního prostředí uskutečněné Lucchini v koksovně, ocelárně a vysokých pecích nebyly způsobilé pro podpory na ochranu životního prostředí, jelikož byly uskutečněny jako podmínka nebo důsledek investic nezbytných pro výrobu a protože italské orgány neprokázaly, že investice byly výsledkem úmyslného rozhodnutí podniku zlepšit ochranu životního prostředí (bod 29 odůvodnění). Komise se za tímto účelem opírá o následující skutečnosti: uskutečnění těchto investic vyplývalo z nutnosti zajistit pokračování v činnosti v oblasti vysoké hustoty obyvatelstva (bod 28 odůvodnění) a jelikož k nahrazení výrobního zařízení došlo z důvodu jeho technické zastaralosti, bylo těžké připustit, že původní zařízení na ochranu životního prostředí mohla být udržována ve stavu a zůstala slučitelná s novým výrobním zařízením (body 26 a 29 odůvodnění).

b) K otázce, zda bylo cílem oznámených investic na ochranu životního prostředí umožnit pokračování v činnosti podniku z důvodu jeho umístění v oblasti s vysokou hustotou obyvatelstva

86 Napadené rozhodnutí uvádí, že italské orgány uvedly, že zlepšení ochrany životního prostředí se ukázalo jako nezbytné ještě před investičním plánem modernizace a hospodárnosti výrobních zařízení z důvodu umístění továrny v oblasti s vysokou hustotou obyvatelstva. Podle napadeného rozhodnutí tedy Komise mohla pouze učinit závěr, že „investice na ochranu životního prostředí byly nutné k tomu, aby bylo podniku umožněno pokračovat ve výkonu jeho hospodářské činnosti, a že v důsledku toho byl určujícím důvodem investic důvod hospodářský“ (bod 28 odůvodnění).

87 Avšak skutečnost, že závod žalobkyně je umístěn v zóně s vysokou hustotou obyvatelstva, jí nijak neukládala „z hospodářských důvodů“ učinit nové investice, jelikož jedinou povinností žalobkyně bylo vyhovět platným závazným normám. V této souvislosti je třeba chápat tvrzení italských orgánů, které sdělily Komisi v rámci správního řízení, že žalobkyně zamýšlela jít nad rámec závazných norem, aby umožnila „koexistenci ocelářské reality a tedy pracovních míst, s jeho společenskou realitou“ (první oznámení prvního záměru podpory, bod 9 první pododstavce). V tomto ohledu je nesporné, že zařízení existující v továrně Piombino dodržovala závazné platné normy.

88 Komise tedy nemůže vyvodit z vůle žalobkyně jít nad rámec závazných platných norem významným přispěním na ochranu životního prostředí, a to za účelem umožnění odpovědět na obavy obyvatelstva, které žije v blízkosti jejího závodu, že tyto „investice byly v každém případě nezbytné z hospodářských důvodů“ ve smyslu ustanovení první části přílohy kodexu písm. b) ii).

89 V důsledku toho a aniž by bylo nutné rozhodnout o údajném porušení zásady zákazu diskriminace vzhledem k věci *Acciaierie di Bolzano*, je namístě učinit závěr, že když Komise v bodě 28 odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdila, že z důvodu umístění továrny v oblasti s vysokou hustotou obyvatelstva byly investice na ochranu životního prostředí nezbytné k tomu, aby bylo žalobkyni umožněno pokračovat ve výkonu její hospodářské činnosti, a že v důsledku toho byl určujícím hospodářský důvod investic, opírala se nesprávně o kritérium, které není obsaženo mezi kritérii použitelnými za tímto účelem. Uvedený bod odůvodnění je tedy stížený vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.

c) K otázce, zda investice na ochranu životního prostředí byly uskutečněny jako podmínka nebo důsledek investic nutných pro výrobu, k důkazům poskytnutým italskými orgány a k možnosti méně nákladného řešení

i) K investicím v koksovňě

— K otázce, zda investice v koksovňě byly uskutečněny jako podmínka nebo důsledek investic nutných pro výrobu

90 Nejprve je namístě připomenout, že investiční program modernizace a hospodárnosti výrobních zařízení uskutečněný v továrně Piombino v roce 1997 se týkal, jak bylo uvedeno v bodě 18 výše, jednak nahrazení vysoké pece jinou ve slévárenském výrobním zařízení (bod 10 odůvodnění) a jednak nahrazení stávajících měničů novými měniči v ocelárně (bod 11 odůvodnění). Koksovna nebyla dotčena výrobními kroky, se kterými byla Komise obeznámena dopisem ze dne 10. prosince 1997 v rámci dvou prohlášení italských orgánů o investičních záměrech pro výrobu uskutečněných v této továrně.

91 V rozhodnutí o zahájení měla Komise za to, že bylo pochybné, že oznámené investice, pokud jde o koksovnu – a sice mimo jiné nový přepravní systém uhlí na ekologickém pásu, systémy nakládání pecí, upevnění pecí prostřednictvím zvláštního keramického sváru, nové dveře pro místnosti s koksem, dodatečná elektrická kabina a úprava plánu nabíjení baterií 27 pecí koksovny – představují investice směřující výlučně na ochranu životního prostředí a nemají účinky na výrobní proces (viz rozhodnutí o zahájení, s. 9, levý sloupec, třetí pododstavec, druhá věta). Komise toto činíc netvrdila, že tyto investice se týkaly nahrazení výrobních zařízení koksovny, ale nicméně pochybovala, že jejich účelem byla výlučně ochrana životního prostředí a že nemají vliv na výrobní proces.

92 Soud se však domnívá, že takové odůvodnění není relevantní s ohledem na použitelný právní rámec, jelikož pokud příloha kodexu zakazuje podpory pro investice, které byly v každém případě nutné z hospodářských důvodů nebo z důvodu stáří zařízení, tato příloha nezakazuje podpory investicím, které mohou mít vliv na výrobní proces. V tomto případě totiž příloha kodexu pouze vyžaduje, aby jakákoliv výhoda spjatá se snižováním výrobních nákladů byla odečtena. Není tedy nutné, aby oznámené investice k tomu, aby byly způsobilé pro podpory na ochranu životního prostředí, sloužily výlučně na ochranu životního prostředí s vyloučením jakéhokoliv jiného účelu, ani aby neměly žádný vliv na výrobní kapacitu. Investice, jejímž účelem je ochrana životního prostředí, nemůže být prohlášena za nezpůsobilou z pouhého důvodu, že může mít vliv na výrobu.

93 V každém případě je třeba poukázat na to, že napadené rozhodnutí nepřevzalo toto odůvodnění, protože má pouze za to, že investice v koksovně – ostatně ze stejného důvodu jako další investice oznámené italskými orgány, pokud jde o žalobkyni – byly uskutečněny jako podmínka nebo jako důsledek investic nutných pro výrobu. Toto odůvodnění může být upřesněno s obsahem rozhodnutí o zahájení, které stanoví, že přestože oznámené investice nebyly přímo spojené s novým výrobním zařízením,

byly nezbytné pro zajištění trvalosti investic týkajících se modernizace a rozšíření výrobních zařízení nebo pro umožnění vyhovět nové zavedené výrobní kapacitě (viz rozhodnutí o zahájení, s. 3, levý sloupec, předposlední pododstavec, druhá věta).

- 94 Soud se proto domnívá, že napadené rozhodnutí má neprávem za to, že investice v koksově byly uskutečněny jako podmínka nebo důsledek investic nezbytných pro výrobu. Z obsahu prohlášení italských orgánů týkajících se výše uvedených investičních záměrů pro výrobu uskutečněných v továrně Piombino totiž vyplývá, že koksovna nebyla dotčena výrobními investicemi na rozdíl od vysoké pece a ocelárny. Napadené rozhodnutí je tudíž v tomto bodě chybné, jelikož koksovna nebyla předmětem výrobních investic.
- 95 Krom toho je namístě uvést, že pokud by napadené rozhodnutí a rozhodnutí o zahájení měla být vykládána v tomto smyslu, že investice v koksově byly podmínkou nebo nezbytným důsledkem obnovy výrobních zařízení ve vysoké peci a v ocelárně, je třeba shledat, že v napadeném rozhodnutí nebo rozhodnutí o zahájení není žádné vysvětlení, které by mohlo odůvodnit takové posouzení, a že v důsledku toho je napadené rozhodnutí stiženo nedostatkem odůvodnění.
- 96 Konečně pokud by napadené rozhodnutí a rozhodnutí o zahájení musely být vykládány v tomto smyslu, že investice v koksově byly podmínkou nebo nutným důsledkem obnovy výrobního zařízení obecně, je třeba shledat, že v průběhu celého správního řízení Komise obdržela od italských orgánů podrobná vysvětlení o tom, že jednotlivé investice týkající se koksovy byly na ochranu životního prostředí, zejména pokud jde o způsob, jakým tyto investice měly snížit emise plynu a prachu a že navzdory těmto vysvětlením se Komise nemohla omezit na tvrzení bez jakéhokoliv odůvodnění, že investice v koksově byly uskutečněny jako podmínka

nebo důsledek investic nutných pro výrobu. V tomto ohledu je třeba připomenout, že příloha kodexu stanoví, že Komise vyzve nezávislé znalce, aby přezkoumali státní podpory na ochranu životního prostředí, což by Komisi mohlo umožnit upřesnit její argumentaci k tomuto bodu.

— K otázce důkazů poskytnutých italskými orgány

97 Soud se rovněž domnívá, že napadené rozhodnutí neprávem tvrdí, že italské orgány neposkytly žádný důkaz za účelem prokázání, že investice na ochranu životního prostředí v koksově byly odpovědí na záměrné rozhodnutí podniku zlepšit ochranu životního prostředí. Z četných dokumentů sdělených italskými orgány v rámci správního řízení totiž vyplývá, že tyto orgány poskytly několikrát Komisi důkazy umožňující charakterizovat vůli žalobkyně přijmout v koksově přísnější normy na ochranu životního prostředí, než jsou normy závazné, a to pro účely významného přispění k ochraně životního prostředí.

98 Oznámení prvního a druhého záměru podpor uskutečněná italskými orgány dne 16. března (*příloha 2a žaloby*) a 29. listopadu 1999 (*příloha 2b žaloby*) tedy obsahují popis investic zamýšlených v koksově (viz dopisy ze dne 16. března a 29. listopadu 1999, bod 9), jakož i výčet výhod na ochranu životního prostředí, kterých lze dosáhnout po těchto investicích (viz dopis ze dne 16. března 1999, bod 10, a dopis ze dne 29. listopadu 1999, bod 10).

99 Rovněž v odpovědi na výslovnou žádost formulovanou Komisí dne 19. dubna 1999 směřující k tomu, aby jí byly sděleny úrovně znečištění životního prostředí existujícími zařízeními, jakož i úrovně znečištění, které vyplývají ze zamýšlených zásahů vzhledem k platným závazným normám, sdělily italské orgány informace

požadované v příloze jejich dopisu ze dne 29. listopadu 1999. Tato příloha obsahuje tabulku, která upřesňuje pro koksárnu a každou investici plánovanou pro toto zařízení, zaprvé úroveň znečišťujících emisí, která má být dodržena na základě závazných norem, zadruhé úroveň znečišťujících emisí dosažená existujícími zařízeními a zatřetí úroveň znečišťujících emisí, které má být dosaženo po oznámených investicích. Tyto informace byly převzaty v rozhodnutí o zahájení. Z této tabulky vyplývá jednak, že existující zařízení v koksovně vyhovovala závazným normám v odvětví znečišťujících emisí a jednak, že úrovně dosažené po zamýšlených zásazích byly nižší než úrovně dosažené existujícími zařízeními, a tedy rovněž nižší než úrovně stanovené závaznými normami.

100 Krom toho v odpovědi na další žádost formulovanou Komisí dne 19. dubna 1999 směřující k vyhotovení nezávislého posudku k prokázání, že oznámené podpory neodpovídaly investicím, které byly v každém případě nezbytné z důvodu stáří zařízení a že životnost těchto zařízení je ještě dostatečně dlouhá (nejméně 25 %, podle přílohy kodexu), předložily italské orgány znalecký posudek. Tento posudek stanovil, že životnost zařízení dotčených oznámenými podporami převyšuje 25 %. Tento posudek přezkoumává rovněž všechny práce zamýšlené pro účely určení situace předcházející zásahu a následné situace. V rámci tohoto přezkumu posudek jasně popisuje, z čeho se skládá každý zásah a definuje zlepšení, kterého má být dosaženo po investicích.

101 Konečně v odpovědi na pozdější žádost formulovanou Komisí dne 17. ledna 2000 směřující k tomu, aby jí byly sděleny úrovně znečištění životního prostředí, které vyplývají ze zamýšlených zásahů v koksovně ve druhém záměru podpor vzhledem k závazným normám a k dříve uskutečněným investicím, jakož i typ přízpůsobení uskutečněný v každém zařízení, sdělily italské orgány požadované informace v jejich dopisu ze dne 15. února 2000. Rozhodnutí o zahájení („Dopady investic na životní prostředí“, tabulka 1) přebírá pro jednotlivé investice stanovené v koksovně zaprvé, úroveň znečišťujících emisí, která má být splněna na základě závazných norem;

zadruhé úroveň znečišťujících emisí před investicemi uváděnými prvním záměrem podpor; zatřetí úroveň znečišťujících emisí dosažená z důvodu investic uváděných v prvním záměru podpor; a začtvrté úroveň znečišťujících emisí, které musí být dosaženo po oznámených investicích v druhém záměru podpor. Z uvedené tabulky vyplývá, že snížení úrovně znečišťujících emisí existující před prvním záměrem a po druhém záměru, se nacházelo kolem 25 %.

102 Přitom ani v rámci rozhodnutí o zahájení ani v rámci napadeného rozhodnutí Komise nepředložila argumenty, které by mohly vyvrátit důkazy poskytnuté italskými orgány, které podrobně a kvantifikovaně objasnily jednotlivá přispívání k ochraně životního prostředí, jež vyplývají z investic zamýšlených v koksovně.

103 V důsledku toho je napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodněné, když tvrdí, aniž by analyzovalo výše uvedené skutečnosti, že italské orgány neposkytly žádný důkaz za účelem prokázání, že investice na ochranu životního prostředí v koksovně odpovídaly záměrnému rozhodnutí zlepšit ochranu životního prostředí.

— K existenci méně nákladného řešení

104 Pokud jde o otázku, zda existovalo méně nákladné řešení nebo zda mohla být stará zařízení na ochranu životního prostředí slučitelná s „novým výrobním zařízením“, postačuje shledat, že koksovna nebyla dotčena výrobními investicemi oznámenými italskými orgány Komisi dne 10. prosince 1997 na rozdíl od vysoké pece a ocelárny.

105 Při neexistenci takových výrobních investic a s přihlédnutím k délce zbývající životnosti starých zařízení na ochranu životního prostředí koksovny osvědčené znaleckým posudkem poskytnutým na žádost Komise, jakož i k údajům předloženým italskými orgány pro účely srovnání úrovně znečištění životního prostředí před a po oznámených investicích, mohou tedy tyto orgány skutečně tvrdit, že zařízení na ochranu životního prostředí koksovny mohla ještě fungovat a že tedy představují méně nákladné řešení pro dodržení platných norem na ochranu životního prostředí. Za těchto podmínek přísluší Komisi prokázat, že stará zařízení na ochranu životního prostředí nemohla fungovat.

106 V důsledku toho je napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodněné, když tvrdí, že „nebyl předložen žádný důkaz, že staré zařízení mohlo být skutečně slučitelné s novým výrobním zařízením“ (napadené rozhodnutí, bod 26 odůvodnění) nebo že „je těžké připustit, že po nahrazení hlavního výrobního zařízení z důvodu jeho technické zastaralosti, mohla zařízení na ochranu životního prostředí, která k němu byla připojena, normálně fungovat“ (bod 27 odůvodnění).

— K otázce, zda investice v koksovně umožňovaly významné zlepšení ochrany životního prostředí

107 Napadené rozhodnutí (bod 35 odůvodnění) uvádí, že zlepšení ochrany životního prostředí vyplývající z druhého investičního záměru oznámeného v listopadu 1999 musejí být porovnány s investicemi prvního záměru oznámeného v březnu 1999, a nikoliv s úrovněmi předcházejícími prvnímu záměru. V tomto ohledu napadené rozhodnutí uplatňuje, že „italské orgány neoznámily druhou část investic jako přílohu prvního oznámení“ a že samotné italské orgány „považovaly za původní úrovně znečištění ty úrovně, které byly dosaženy oznámenými investicemi v březnu

[1999]“. Na tomto základě se rozhodnutí domnívá, že zlepšení dosažená po druhém záměru podpor nejsou významná, což vede k závěru, že investice oznámené v druhém záměru podpor nejsou způsobilé pro podpory na ochranu životního prostředí.

108 Tato argumentace není skutkově podložena. Je nesprávné uvádět, že italské orgány neoznámily druhou část investic jako přílohu první části, jelikož první záměr podpor byl oznámen původně dne 16. března a předložen dne 29. listopadu 1999 spolu s druhým záměrem podpor. Oba záměry jsou vnitřně spojeny. Jak první, tak druhý návrh podpor mají za cíl omezení uvolňování prachu z uhlí a plynu. Přitom k dosažení omezení prachu stanovily oba záměry zavedení nových zařízení na ochranu životního prostředí na úrovni sázení do pece a násypného koše (bod A.4 prvního záměru podpor a bod A.1 druhého záměru podpor). Rovněž pro dosažení snížení emisí plynu stanoví oba záměry zavedení nových zařízení na ochranu životního prostředí vzhledem ke dveřím místností na koks (body A.6 až A.8 prvního záměru podpor a body A.3 až A.6 druhého záměru podpor).

109 Navíc v odpovědi na otázky formulované Komisí dne 17. ledna 2000 ohledně navrhovaných zásahů v koksově v druhém záměru podpor italské orgány přesně uvedly ve svém dopise ze dne 15. února 2000, že „krok týkající se koksovny, jehož uskutečnění je zamýšleno v dotčeném záměru, je začleněn v prodloužení kroku předtím oznámeného (č. 145/99)“ a že i když bylo o tomto kroku rozhodnuto později a nezávisle, je „jeho cílem optimalizovat výsledky získané v rámci předchozích kroků dalším snížením úrovně znečištění vyplývajících z neodváděných emisí“. Italské orgány rovněž ve svých připomínkách k rozhodnutí o zahájení uvádějí, že „i když byly oznámeny ve dvou etapách, investice na ochranu životního prostředí v koksově byly poté uskutečněny v rámci jediného programu; v důsledku toho jsou výsledky, pokud jde o limity emisí, které

mají být srovnány s předchozí situací, ty výsledky, které byly uvedeny po uskutečnění poslední investice“.

- 110 Krom toho napadené rozhodnutí nemůže tvrdit, že italské orgány považovaly za úroveň původního znečištění ty úrovně, které byly dosaženy s investicemi oznámenými v březnu 1999, aniž by bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že italské orgány se tímto omezily na poskytnutí údajů Komisi, které po nich požadovala. Italské orgány totiž předložily dopisem ze dne 15. února 2000 tabulku, která upřesňovala úroveň znečišťujících emisí, která má být splněna podle závazných norem, úroveň po prvním záměru a úroveň po druhém záměru, a to za účelem odpovědi na žádosti formulované Komisí v dopise ze dne 17. ledna 2000.
- 111 V důsledku toho je napadené rozhodnutí stíženo nedostatkem odůvodnění v rozsahu, v němž má pouze za to, že výsledky investic, pokud jde o zlepšení životního prostředí, dosažené v druhém záměru podpor musejí být porovnány s výsledky dosaženými po prvním záměru a situací existující před prvním záměrem, aniž by uvádělo úvahy, které vedly Komisi k nesouhlasu s důvody uvedenými italskými orgány v rámci správního řízení.

— Závěry týkající se koksovny

- 112 Z výše uvedeného vyplývá, že pokud jde o investice oznámené italskými orgány týkající se koksovny, napadené rozhodnutí je chybné z následujících důvodů.
- 113 Zaprvé tvrzení, podle kterého byly investice na ochranu životního prostředí uskutečněny jako podmínka nebo důsledek investic nutných pro výrobu, je chybné,

pokud jde o koksovnu, z důvodu neexistence výrobních investic uváděných italskými orgány, pokud jde o toto zařízení, a nedostatečně odůvodněné s ohledem na článek 15 UO v tom smyslu, že napadené rozhodnutí neumožňuje zjistit, na jakém základě s přihlédnutím k vysvětlením podaným k tomuto bodu italskými orgány mohly být investice týkající se koksovny uskutečněny jako podmínka nebo nutný důsledek obnovy výrobních zařízení ve vysoké peci a v ocelárně nebo jako podmínka nebo důsledek nutných investic pro výrobu obecně.

114 Zadruhé tvrzení, podle kterého italské orgány neposkytly žádný důkaz za účelem prokázání, že investice na ochranu životního prostředí v koksovně odpovídaly záměrnému rozhodnutí zlepšit ochranu životního prostředí, je nedostatečně odůvodněné s ohledem na článek 15 UO v rozsahu, v němž napadené rozhodnutí nepřezkoumává skutečnosti sdělené k tomuto bodu italskými orgány v rámci správního řízení.

115 Zatřetí tvrzení, podle kterých „nebyl poskytnut žádný důkaz, že původní zařízení mohla být skutečně slučitelná s novým výrobním zařízením“ a „je obtížné připustit, že po nahrazení hlavního výrobního zařízení z důvodu jeho technické zastaralosti mohla zařízení na ochranu životního prostředí, která k němu byla připojena, i nadále normálně fungovat“, jsou nedostatečně odůvodněna s ohledem na článek 15 UO, jelikož napadené rozhodnutí neuvádí důvody, pro které je třeba nepřijmout skutečnosti sdělené v tomto ohledu italskými orgány v rámci správního řízení.

116 Začtvrté konečně tvrzení, podle kterého výsledek investic, pokud jde o zlepšení ochrany životního prostředí dosažené druhým záměrem podpor týkajícím se koksovny, musí být porovnáno s výsledkem dosaženým po skončení prvního záměru a situací existující před prvním záměrem, je chybné v rozsahu, v němž Komise

neuvádí důvody, pro které se domnívala, že je nutné přihlédnout k informacím sděleným k tomuto bodu italskými orgány během správního řízení.

ii) K investicím ve vysoké peci a ocelárně

- 117 Pokud jde o investice oznámené italskými orgány týkající se vysoké pece a ocelárny, tvrzení žalobkyně, podle kterého Komise chybně tvrdila, že italské orgány neposkytly důkaz, že investice byly výsledkem záměrného rozhodnutí podniku zlepšit ochranu životního prostředí, nelze přijmout.
- 118 Na rozdíl od investic týkajících se koksovny, pro které neexistovala nová výrobní zařízení, prokázání neexistence hospodářských důvodů odůvodňujících investice do zařízení na ochranu životního prostředí vysoké pece a ocelárny se totiž potvrdilo jako nezbytné z důvodu změn provedených ve výrobních zařízeních těchto zařízení.
- 119 Je sice pravda, že italské orgány poskytly Komisi jako v případě koksovny skutečnosti umožňující prokázat, že nová zařízení na ochranu životního prostředí ve vysoké peci a v ocelárně zlepšují ochranu životního prostředí. Oznámení prvního záměru podpor uskutečněné italskými orgány dne 16. března a dne 29. listopadu 1999 tak rovněž obsahovala popis zamýšlených investic v obou těchto zařízeních a výčet výhod, kterých je možno dosáhnout po těchto investicích. Rovněž v odpovědi na žádost Komise ze dne 19. dubna 1999 týkající se úrovní znečištění životního prostředí dosažených existujícími zařízeními a úrovní vyplývajících z navrhovaných zásahů vzhledem k platným závazným normám, předložily italské orgány ve svém dopise ze dne 29. listopadu 1999 dvě tabulky upřesňující požadované informace pro

vysokou pec a pro ocelárnu. Z těchto tabulek vyplývá, že existující zařízení v těchto dvou zařízeních byla rovněž v souladu s úrovněmi znečišťujících emisí, které mají být splněny podle závazných norem a že úrovně dosažené po zásazích byly nižší než tyto úrovně. Krom toho znalecký posudek předložený italskými orgány rovněž přezkoumal investice týkající se vysoké pece a koksovny pro účely určení situace předcházející zásahu nebo po něm následující a upřesnil zlepšení, kterého musí být dosaženo po investicích zamýšlených v zařízeních těchto dvou zařízení.

120 Nicméně přestože je pravda, že tyto skutečnosti prokazují vůli žalobkyně přijmout přísnější normy na ochranu životního prostředí a přispět tak významně k ochraně životního prostředí, italské orgány neprokázaly, že oznámené investice týkající se vysoké pece a ocelárny byly výsledkem záměrného rozhodnutí podniku zlepšit ochranu životního prostředí a nebyly motivovány hospodářskými důvody.

121 Komise přitom v rozhodnutí o zahájení jasně vyjádřila své pochybnosti o odůvodnění oznámených investic v těchto zařízeních jako investic na ochranu životního prostředí nebo investic z hospodářských důvodů a o neexistenci předložených důkazů v tomto ohledu ze strany italských orgánů.

122 Toto rozhodnutí tak nejprve uvádělo, že je hlavní seznámit se s důvodem rozhodnutí investora provést tyto investice, vzhledem k tomu, že příloha kodexu podpor ocelářskému průmyslu vylučuje investice uskutečněné z hospodářských důvodů. Rozhodnutí dále uvádělo, že první přezkum předložených informací vedl k závěru, že investice byly provedeny především z hospodářských důvodů.

- 123 Rozhodnutí o zahájení rovněž zdůraznilo, že italské orgány nepředložily důkaz, že investice byly uskutečněny z důvodů ochrany životního prostředí, a nikoliv z hospodářských důvodů. Toto rozhodnutí navíc uvádělo, že italské orgány nepředložily důkaz, že pokud došlo k nahrazení vybavení nebo zařízení, investor se jasně rozhodl přijmout přísnější normy vyžadující mimořádné investice, což znamená, že existovalo méně nákladné řešení, které by splňovalo právní předpisy.
- 124 Italské orgány odpověděly na výhrady vyjádřené v rozhodnutí o zahájení dopisem ze dne 18. července 2000, v němž se omezily na opětovné tvrzení, že účelem oznámených investic v zařízení vysoké pece a ocelárny byla ochrana životního prostředí, a nikoliv účel hospodářský, aniž by poskytly dodatečná vysvětlení nebo předložily důkazy na podporu tohoto tvrzení.
- 125 Italské orgány tak tvrdily, „že z toho, co bylo upřesněno výše, jasně vyplývá, že oznámený investiční plán na ochranu životního prostředí byl uskutečněn s cílem dosáhnout významného zlepšení ochrany životního prostředí nezávisle na investicích výrobní povahy [...]“ a „že z toho, co bylo upřesněno výše, jasně vyplývá, že se společnost Lucchini rozhodla zvolit významně přísnější úroveň ochrany životního prostředí nezávisle na výrobních investicích, které nevyžadovaly žádnou investici v podobě systémů ochrany životního prostředí k dodržování platných norem pro emise, a že tudíž veškeré oznámené investice musejí být považovány za mimořádné“.
- 126 K těmto odpovědím nebyly přiloženy doplňující údaje směřující k odůvodnění, že existovalo méně nákladné řešení, a že tudíž podnik jasně zvolil použití přísnějších

norem vyžadujících mimořádné investice. Za těchto podmínek nemohou taková tvrzení vyvrátit pochybnosti vyjádřené Komisí v rozhodnutí o zahájení, pokud jde o odůvodnění investic jako investic na ochranu životního prostředí a investic s ne hospodářským účelem oznámených v obou dotčených zařízeních.

127 Krom toho, pokud jde o otázku, zda stávající zařízení na ochranu životního prostředí byla, či nebyla slučitelná s novými výrobními zařízeními, napadené rozhodnutí uvádí, že italské orgány neposkytly žádný důkaz na podporu tvrzení, podle kterého původní zařízení na ochranu životního prostředí skutečně mohla být slučitelná s novými výrobními zařízeními z důvodů, že tato zařízení nebyla zastaralá a že mohla být i nadále používána s novými výrobními zařízeními při dodržování norem na ochranu životního prostředí (body 25 a 26 odůvodnění).

128 Ve stejném duchu napadené nařízení uvádí zaprvé, že toto tvrzení italských orgánů je o to méně věrohodné, že, s přihlédnutím ke stáří zařízení – která pocházejí z roku 1971 a 1978 –, je obtížné připustit, že zařízení na ochranu životního prostředí mohla být udržována v chodu současně s novými výrobními zařízeními, zadruhé, že znalecký posudek tvrdí, že zařízení na ochranu životního prostředí mají životnost odpovídající životnosti továrny, jejíž jsou součástí, a zatřetí, že s přihlédnutím k nutnosti nahradit výrobní zařízení z důvodu jejich zastaralosti je obtížné připustit, že zařízení na ochranu životního prostředí, která k nim byla připojena mohla i nadále normálně fungovat (bod 27 odůvodnění).

129 Přitom i kdyby původní zařízení na ochranu životního prostředí vysoké pece a ocelárny byla slučitelná s novými výrobními zařízeními a i kdyby tak mohla

umožnit dodržování platných závazných norem a oznámené investice by pak byly výsledkem záměrného rozhodnutí podniku zlepšit ochranu životního prostředí, protože by se jednalo nutně o mimořádné investice, které umožňují přijmout ještě přísnější normy, než jsou závazné platné normy, kterým vyhovovala již původní zařízení, je nicméně třeba shledat, že italské orgány nepředložily žádný důkaz údajné slučitelnosti původních zařízení na ochranu životního prostředí vysoké pece a ocelárny s novými výrobními zařízeními těchto zařízení. Za těchto podmínek Komise nebyla povinna poskytnout k tomuto bodu dodatečné odůvodnění.

130 Konečně pokud jde o žalobní důvod uváděný žalobkyní vycházející z nedostatku odůvodnění posouzení Komise ohledně nezpůsobilosti oznámených investic týkajících se vysoké pece a ocelárny, musí být podle judikatury týkající se článku 253 ES, jenž se použije i na článek 15 UO, odůvodnění vyžadované tímto posledním ustanovením přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření a Soudní dvůr mohl vykonávat svůj přezkum. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 15 UO, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho text, ale také s ohledem na jeho celkovou souvislost, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz obdobně rozsudky Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63, a ze dne 11. září 2003, Belgie v. Komise, C-197/99 P, Recueil, s. I-8461, bod 72).

131 Z výše uvedeného obsahu rozhodnutí o zahájení přitom vyplývá, že Komise uvedla podrobně své pochybnosti ohledně investic uskutečněných ve vysoké peci a ocelárně. Vzhledem k neexistenci vysvětlení ze strany italských orgánů napadené rozhodnutí tedy právem učinilo závěr, že italské orgány neprokázaly, že investice ve vysoké peci a ocelárně byly provedeny z důvodů ochrany životního prostředí.

S přihlédnutím ke skutečnosti, že důkazní břemeno nesla Itálie, napadené rozhodnutí se mohlo omezit na konstatování této neexistence vysvětlení.

132 Žalobní důvod vycházející z nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o posouzení Komise ohledně nezpůsobilosti oznámených investic týkajících se vysoké pece a ocelárny, proto není opodstatněný.

133 V důsledku toho napadené rozhodnutí není chybné, pokud uvádí, že italské orgány nepředložily důkaz na podporu tvrzení, podle kterého investice uskutečněné v zařízeních na ochranu životního prostředí vysokých pecí a ocelárny byly důsledkem záměrného rozhodnutí žalobkyně zlepšit ochranu životního prostředí, a z této skutečnosti vyvozuje, že oznámené podpory nejsou z tohoto důvodu způsobilé.

d) Závěry k druhému žalobnímu důvodu

134 Z výše uvedeného vyplývá, že pokud jde o investice na ochranu životního prostředí ve vysoké peci a ocelárně, a navzdory skutečnosti, že napadené rozhodnutí je chybné, když uvádí, že tyto investice byly nutné z důvodu vybudování továrny v oblasti s vysokou hustotou obyvatelstva, neexistence důkazu ze strany italských

orgánů, že se jednalo o záměrné rozhodnutí podniku, který je příjemcem podpor, zlepšit životní prostředí, může odůvodnit závěr napadeného rozhodnutí, podle kterého oznámené investice týkající se těchto dvou instalací nebyly způsobilé pro podpory na ochranu životního prostředí.

- 135 Naopak pokud jde o investice na ochranu životního prostředí týkající se koksovny, je napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodněné, a v určitých ohledech chybné.
- 136 Z toho vyplývá, že druhý žalobní důvod je opodstatněný, pokud jde o koksovnu, a že je třeba ho zamítnout, pokud jde o vysokou pec a ocelárnu.

C – K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z chybné povahy posouzení Komise ohledně nedodržování podmínek slučitelnosti podpor stanovených v použitelném právním rámci, porušení zásady zákazu diskriminace, obrácení důkazního břemene, nedostatku odůvodnění a vnitřního rozporu v odůvodnění uvedeném v napadeném rozhodnutí

- 137 V rámci třetího žalobního důvodu žalobkyně napadá opodstatněnost a odůvodnění posouzení obsažených v bodech 30 až 32 odůvodnění napadeného rozhodnutí, která jsou převzata v třetí větě bodu 39 odůvodnění, tvrdíc, že jsou stíženy nesprávným posouzením skutkového stavu, chybným přisouzením důkazního břemene, porušením zásady zákazu diskriminace, nedostatkem odůvodnění a vnitřním rozporům odůvodnění.

138 V tomto ohledu Soud uvádí, že napadené rozhodnutí činí v bodě 39 odůvodnění závěr, že podpory oznámené italskými orgány nesplňují jednotlivé podmínky uložené právním rámcem z důvodu, že se jednak „oznámené náklady netýkají pouze mimořádných nákladů nutných ke zlepšení životního prostředí“ a jednak „výhody, pokud jde o náklady, nebyly všechny odečteny“. Rovněž v bodě 32 odůvodnění Komise uvádí, že „investiční náklady oznámené italskými orgány nepředstavují pouze náklady spojené výlučně s ochranou životního prostředí“ a že „náklady zařízení, které mohou být používány pro výrobu, nebyly úměrně odečteny“. Toto posouzení odkazuje na body 30 a 31 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterých Komise odpovídá na argumenty uvedené italskými orgány v rámci jejich připomínek k rozhodnutí o zahájení.

139 V rozsahu, v němž Soud odmítá argumenty žalobkyně směřující k dosažení zrušení napadeného rozhodnutí, pokud jde o podpory týkající se vysoké pece a ocelárny, jsou proto žalobní důvody žalobkyně týkající se těchto dvou zařízení uvedených v rámci třetího žalobního důvodu nerelevantní. Opodstatněnost závěru Komise o nezpůsobilosti investic týkajících se ocelárny a vysoké pece pro podpory na ochranu životního prostředí, uvedeného v bodech 25 až 29 napadeného rozhodnutí, postačuje k učinění závěru, že žaloba je neopodstatněná, pokud jde o tato dvě zařízení, aniž by bylo třeba přezkoumat opodstatněnost argumentů předložených v rámci třetího žalobního důvodu.

140 Naopak pokud jde o podpory týkající se koksovny, Soud rozhodl, že druhý žalobní důvod je opodstatněný, jelikož napadené rozhodnutí bylo chybné v těchto bodech a nedostatečně odůvodněné v bodech jiných. Za těchto okolností Soud dochází k závěru, že se Komise nemůže platně domnívat, z důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí, zanalyzovaných v rámci druhého žalobního důvodu, že investice na

ochranu životního prostředí oznámené italskými orgány, pokud jde o koksovnu nebyly způsobilé pro podpory na ochranu životního prostředí.

- 141 Za těchto podmínek nemůže Soud přezkoumat obsah třetího žalobního důvodu a otázku, zda rozlišení nákladů spojených s výrobními investicemi a nákladů spojených s investicemi na ochranu životního prostředí bylo italskými orgány správně učiněno. Toto rozlišení totiž bude moci být učiněno až poté, co Komise provede analýzu způsobilosti podpor týkajících se koksovny s přihlédnutím ke zjištěním učiněným Soudem v tomto rozsudku a určí s ohledem na to, co je obsaženo v bodech 107 a následujících výše, zda tyto podpory umožňují, či neumožňují významně zlepšit ochranu životního prostředí.
- 142 V důsledku toho, aby bylo umožněno účastnicím řízení vyvodit důsledky ze zrušení uvedeného v rámci druhého žalobního důvodu, a tedy obnovit řízení ve fázi, ve které bylo vadné, tj. ve fázi analýzy investic na ochranu životního prostředí týkajících se koksovny, Soud má za to, že není namístě přezkoumat argumenty účastnic řízení předložené v rámci třetího žalobního důvodu, pokud jde o rozlišení výrobních nákladů a nákladů na ochranu životního prostředí, které předpokládá, že účelem dotčených podpor byla skutečně ochrana životního prostředí ve smyslu definovaném přílohou kodexu a pokyny. Komise tak bude moci objasnit otázky týkající se způsobilosti podpor ohledně koksovny a požadovat případně po italských orgánech snížit náklady týkající se dopadu na výrobu.
- 143 Z výše uvedeného vyplývá, že argumenty předložené v rámci třetího žalobního důvodu nejsou relevantní, pokud jde o vysokou pec a ocelárnu, jelikož opodstatněnost posouzení Komise ohledně nezpůsobilosti podpory týkajících se těchto zařízení uvedených v bodech 25 až 29 napadeného rozhodnutí postačuje

k prokázání legality napadeného rozhodnutí v tomto bodě, a že není namístě přezkoumat třetí žalobní důvod, pokud jde o koksovnu s přihlédnutím k dopadu zrušení uvedeného Soudem v rámci druhého žalobního důvodu na vyšetřovací řízení podpor týkajících se tohoto zařízení.

D – K odůvodnění napadeného rozhodnutí vzhledem k výši podpory prohlášené za neslučitelnou se společným trhem

144 Je třeba uvést, že chybějící či nedostatečné odůvodnění spadá pod porušení podstatných formálních náležitostí ve smyslu článku 33 UO a zakládá důvod veřejného pořádku, který musí být uplatněn soudcem Společenství i bez návrhu (viz obdobně rozsudky Soudního dvora ze dne 20. února 1997, Komise v. Daffix, C-166/95 P, Recueil, s. I-983, bod 24, a výše uvedený rozsudek Komise v. Sytraval a Brink's France, bod 67; rozsudky Soudu ze dne 21. března 2001, Métropole télévision v. Komise, T-206/99, Recueil, s. II-1057, bod 43, a ze dne 22. června 2005, CIS v. Komise, T-102/03, Sb. rozh. s. II-2357, bod 46).

145 Je rovněž namístě připomenout, že z ustálené judikatury vyplývá, že z odůvodnění individuálního rozhodnutí, které nepříznivě zasahuje do právního postavení žalobce, musí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, který akt vydal, tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum (viz obdobně výše uvedený rozsudek Komise v. Sytraval a Brink's France, bod 63, a výše uvedený rozsudek Métropole télévision v. Komise, bod 44, a výše uvedený rozsudek CIS v. Komise, bod 47).

146 Napadené rozhodnutí dochází v bodě 39 odůvodnění k závěru, že „podpora oznámená ve prospěch Lucchini [...] pro koksovnu, ocelárnu a vysokou pec

v celkové výši 13,5 miliard ITL není způsobilá pro podpory na ochranu životního prostředí, neboť italské orgány neprokázaly, že investice nebyly uskutečněny z hospodářských důvodů“. Tento závěr navazuje na bod 29 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž Komise uvádí, že „pokud jde o hlavní důvody provedených investic [...] v koksovně, ocelárně a vysoké peci, [Komise] má za to, že italské orgány neprokázaly, jak to požaduje příloha [kodexu], že se podnik jasně rozhodl provést investice z důvodů ochrany životního prostředí“.

147 Z rozhodnutí o zahájení (bod nazvaný „Popis podpory“), jakož i z bodu 6 napadeného rozhodnutí však vyplývá, že investice uskutečněné žalobkyní a oznámené jako způsobilé pro podpory na ochranu životního prostředí v celkové výši 190,9 miliard ITL, pro které byla požadována podpora ve výši 13,5 miliard ITL (tedy intenzita podpory 7 %), se týkají čtyř následujících zařízení: koksovny, ocelárny, vysoké pece a vodovodní a kanalizační sítě.

148 Jelikož tedy body 29 a 39 odůvodnění napadeného rozhodnutí neodkazují na zařízení vodovodních a kanalizačních sítí a jelikož nic v napadeném rozhodnutí neumožňuje pochopit, v čem je státní podpora určená tomuto zařízení neslučitelná se společným trhem, je namístě učinit závěr, že jde o nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí s ohledem na článek 15 UO vzhledem k výši podpory, která byla prohlášena za neslučitelnou se společným trhem v článku 1 napadeného rozhodnutí.

149 Z rozhodnutí o zahájení (bod nazvaný „Popis podpory“) vyplývá, že výše investic odpovídajících vodovodní a kanalizační sítí byla 19,7 miliard ITL, a že v důsledku toho byla požadovaná podpora pro toto zařízení 1,38 miliard ITL.

150 V důsledku toho musí být článek 1 napadeného rozhodnutí zrušen v rozsahu, v němž zahrnuje, v prohlášení o neslučitelnosti státní podpory ve výši určené žalobkyni, částku 1,38 miliard ITL odpovídající oznámeným investicím týkajícím se vodovodních a kanalizačních sítí.

E – Celkové závěry

151 Z výše uvedeného vyplývá, že je namístě zamítnout žalobu, pokud jde o investice na ochranu životního prostředí ve vysoké peci a ocelárně.

152 Pokud jde o podpory týkající se koksovny, Soud přijal druhý žalobní důvod, a napadené rozhodnutí musí být tudíž zrušeno, pokud jde o investice na ochranu životního prostředí v koksovně.

153 Stejně tak je rovněž namístě zrušit napadené rozhodnutí, pokud jde o investice na ochranu životního prostředí týkající se vodovodních a kanalizačních sítí, jelikož nic v rozhodnutí neumožňuje pochopit, v čem je státní podpora určená tomuto zařízení neslučitelná se společným trhem.

154 V důsledku toho musí být článek 1 napadeného rozhodnutí zrušen v rozsahu, v němž zahrnuje, v prohlášení o neslučitelnosti státní podpory ve výši určené

žalobkyni, částku 2,7 miliard ITL odpovídající oznámeným investicím na ochranu životního prostředí týkajícím se koksovny, a částku 1,38 miliard ITL odpovídající oznámeným investicím na ochranu životního prostředí týkajícím se vodovodních a kanalizačních sítí.

K nákladům řízení

- ¹⁵⁵ Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle čl. 87 odst. 3 téhož řádu však může Soud náklady rozdělit mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich nese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch.
- ¹⁵⁶ V projednávaném případě bylo žalobě částečně vyhověno. Soud má za to, že okolnosti projednávaného případu budou správně posouzeny, pokud každá z účastnic řízení ponese polovinu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

Soud (pátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) Článek 1 rozhodnutí Komise 2001/466/ESUO ze dne 21. prosince 2000 o státní podpoře, kterou Itálie zamýšlí poskytnout ocelářským podnikům**

Lucchini SpA a Siderpotenza SpA, se zrušuje v rozsahu, v němž zahrnuje do výše státní podpory poskytnuté Lucchini SpA, prohlášené za neslučitelnou se společným trhem, částky 2,7 miliardy ITL (1,396 milionu eur) a 1,38 miliardy ITL (713 550 eur) odpovídající investicím na ochranu životního prostředí oznámeným italskými orgány v koksovně a ve vodovodních a kanalizačních sítích.

2) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

3) Každá z účastnic řízení ponese polovinu nákladů řízení.

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 19. září 2006.

Vedoucí soudní kanceláře

Předsedkyně

E. Coulon

P. Lindh

Obsah

Právní rámec	II - 2881
A – Kodex podpor ocelářskému průmyslu	II - 2882
B – Pokyny o podporách na ochranu životního prostředí	II - 2884
C – Příloha kodexu	II - 2886
Skutkový základ žaloby	II - 2888
A – Prohlášení týkající se výrobních investic	II - 2889
B – Oznámení týkající se investičních záměrů na ochranu životního prostředí	II - 2889
C – Rozhodnutí zahájit vyšetřovací řízení uvedené v čl. 6 odst. 5 kodexu a připomínky italských orgánů	II - 2891
D – Napadené rozhodnutí	II - 2892
Řízení a návrhová žádání účastnic řízení	II - 2893
Právní otázky	II - 2896
A – K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z chyby v pravidlech použitelných v projednávaném případě a porušení zásady řádné správy	II - 2896
1. Argumenty účastnic řízení	II - 2896
2. Závěry Soudu	II - 2899
B – K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z chybné povahy posouzení Komise týkajícího se nezpůsobilosti oznámených podpor, porušení zásady zákazu diskriminace, obrácení důkazního břemene a nedostatku odůvodnění .	II - 2904
1. Argumenty účastnic řízení	II - 2904
	II - 2937

2. Závěry Soudu	II - 2909
a) Úvodní poznámky	II - 2909
b) K otázce, zda bylo cílem oznámených investic na ochranu životního prostředí umožnit pokračování v činnosti podniku z důvodu jeho umístění v oblasti s vysokou hustotou obyvatelstva	II - 2912
c) K otázce, zda investice na ochranu životního prostředí byly uskutečněny jako podmínka nebo důsledek investic nutných pro výrobu, k důkazům poskytnutým italskými orgány a k možnosti méně nákladného řešení .	II - 2913
i) K investicím v koksovně	II - 2913
— K otázce, zda investice v koksovně byly uskutečněny jako podmínka nebo důsledek investic nutných pro výrobu	II - 2913
— K otázce důkazů poskytnutých italskými orgány	II - 2916
— K existenci méně nákladného řešení	II - 2918
— K otázce, zda investice v koksovně umožňovaly významné zlepšení ochrany životního prostředí	II - 2919
— Závěry týkající se koksovny	II - 2921
ii) K investicím ve vysoké peci a ocelárně	II - 2923
d) Závěry k druhému žalobnímu důvodu	II - 2928
C – K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z chybné povahy posouzení Komise ohledně nedodržování podmínek slučitelnosti podpor stanovených v použitelném právním rámci, porušení zásady zákazu diskriminace, obrácení důkazního břemene, nedostatku odůvodnění a vnitřního rozporu v odůvodnění uvedeném v napadeném rozhodnutí	II - 2929
D – K odůvodnění napadeného rozhodnutí vzhledem k výši podpory prohlášené za neslučitelnou se společným trhem	II - 2932
E – Celkové závěry	II - 2934
K nákladům řízení	II - 2935